

נה:

עין משפט‏‏**נר מצוה**

נח א מיי פ"ב מהל' תרומות הלכה י:
ב נמי פ"ח מהלכי כבודים הל' ג:
גמ ג מיי פ"א מהל' מלכתי אסורות הל' יא סמג לאגן קמח טור ש"ע י"ד פ"י קנב פ"ו:
ס ד עיין שם כ"מ טור ש"ע שם סעיף כ:
כא ה מיי שם טוש"ע שם סעיף כא:

רבינו חננאל

כ"ו אמר רב הונא יין כיון שהתחיל לימשך אם נגע בו עובר כוכבים נעשה יין נסך איני והא תנן לוקחין גת בעוטה מן העובר כוכבים אף על פי שנטל ונותן בידו לותך התפוח הנה נגע בו העובר כוכבים וקטני לוקחין ופרקינן בגת פקוקה גת שדרכה עובר כוכבים והיה הגת סתומה שלא נמשך היין ממנה כלל ונטל מתוך הגת הענבים הדורכים ונותנן לתפוח והתפוח כגון כלי הוא כדתנן במסכת תמרי ותפוח היה באמצע המזבח ונותן הענבים הדורכין בתפוח להקיש (עליהם) עליהם הקורה לסוחטם והיין עדיין לא נמשך לפיכך תאני לוקחין. תוב מוקשינן ירד בבור מה שבבור אסור והשאר מותר הנה אין נאסר במשיכתו אלא ביירוטו לבור. ופירש רב הונא האי כמשנה ראשונה ואנא דאמרי כמשנה אחרונה דתניא היו אומרינן אין בוצרין עם העובר כוכבים לגת שאסור לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל ואין דורכין עם ישראל העושה פירותיו בטומאה שאסור לסייע ידי עוברי עברה אבל דורכין עם העובר כוכבים בגת משום דרב הונא

אבל **א**א בוצרין. פ"ה לפי שנותנין בגת טמאה וה"ה דהוא מצי למימר שמא יבצרנו ככלים טמאים ונ"ל כי לפי מה שפ"ה ניחא דאפי' אם צרם ככלים טמאים לא נטמאו עד שלא הוכשרו דסתמא לא הוכשרו: **אבל** **מ**וליכין **פ**ת **פ**לטר. פ"ה אופה הפת ולא נהירא דה"ל למימר לתנור ועוד דלמרינן בתוספתא^(ד) אין מסייעין נחתום העושה בטומאה ואין מוליכין עמו ^(ה) (גרוגות) לתנור לכך נראה פלטר נחתום קטן שלוקחין הרצה ככרות ציחד מן הנחתום גדול כדי למוכרם על יד על יד וטעמא דמוליכין עמו פת לפלטר היינו משום שכבר נגמרה מלאכת העבודה וזו מלאכה אחרת היא אבל ודאי הולכה לתנור אסורה שזו היא סוף הלישה ^(ו) ובפרק הזהב (כ"מ דף טו.) נמי משמע דפלטר הוא נחתום קטן דקמני נחתום מחד גברא וזין פלטר מתרי תלת גברי וזין וצירושלמי נמי קאמר פלטר משתמש הוא בכמה נחתומין: **א"ר** **הונא** יין ביון שהתחיל לִימשך בו'. פ"ה שהגת עשויה צמדרון ומשעה שהוא נמשך מנז העליון לנז התחתון קרוי יין ובסמוך נמי פירש בגת פקוקה ומלאה ולא נמשך זה היין ולא זו ממקומו אלא צמקוס שנסחט שם עומד נראה מתוך פירושו דאפי' בגת עצמה אם פינה החרטנים אילך ואילך ונשאר היין לנז אחד הוי התחיל לימשך וה"ה נמי בגיגיות שלנו

שדורכים **ז**הם וכן פ'י רשז"ם צסס רש"י וז"ל הלכה כמשנה אחרונה כרצ הונא דלומר יין כיון שהתחיל לימשך עושה יין נסך ואם מפנין גרעינים שצגיגיות אילך ואילך כדי שיכנס היין צאמליעותו נראה (לר"י) [לרש"י] אין לך המשכה גדולה מזו ועושה יין נסך עכ"ל וז"ל לפירושו שפינה הגרעינים עד שולי הגיגית שאם לא פינה כי אם למעלה אין כאן המשכה כיון שיש ענבים תחתיה תדע דהא תנן צמתני' אע"פ שנטל צידו ונותן לתפוח וא"כ פינה הענבים אילך ואילך ואפ"ה שרי בגת פקוקה ומלאה אפי' לרצ הונא כדמשני צסמוך אלא לאו ש"מ דההיא איכא לאוקומי שעדיין לא פינה עד שולי הגת ור"ת פירש שהתחיל לימשך שהתחיל לקלח מן הגת

קודם שירד לצור ופריך תנן לוקחין גת בעוטה אע"פ שנטל צידו ונותן לתפוח ומשמע אפי' התחיל לימשך ומשני בגת פקוקה שנפקק הצינור ואינו מקלח כלל ולא גרסינן ומלאה וכן צפ"י רצ"ח לא גרים ליה ואי גרסינן ליה צעי למימר ומלאה שעומדת על מלוואה שאינו נמשך כלל לנז הצור ולפי' זה אם פינה הענבים אילך ואילך ונשאר היין בגומא צאמצע הגיגית אין כאן המשכה כיון שלא הניח שם גרגותני לסקנן היין אבל אם מושך היין מן הגיגית דרך הצרח אין לך המשכה גדולה מזו או אם שולה בגומא צבתוך הגיגית כוס מלא יין אם הוא מתכוין לשלוטו מן החרטנים ומן הזגין יש לחוש קצת להמשכה ואם אינו מקפיד צחרטנים וצוגין אין כאן המשכה ושרי וא"ת כינז לוקחין יין צגיגיות העובדי כוכבים המלואות ענבים דרוכות למה אין לנו לחוש כי שמא כבר המשיכו העובדי כוכבים יין מהם וחזרו ומלואם ענבים דבשלמא צגיגיות קטנות שצוצרין בהן ומציאין אותן מן הכרם אין לחוש כי אין דרך להמשיך יין מהם אבל צגיגיות גדולות יש לחוש כיון שהעלים ישראל עיניו מהם ומחמת חשש זה יש שעומדים שם צצציר כשמתללצין הגיגית ואח"כ חותמין אותה כשרוצין שישהא היין צגיגית צ' ימים או ג' ימים ומציאים ראהי מהירושלמי דקאמר על מתני' דלוקחין גת בעוטה תני ר' חנין והוא שלא העלים ישראל עיניו ממנו ועוד כתב שם בהלכות דורכין עם העובד כוכבים ומסייעין אותו אם נתעלם מעיניהם נעשה יין נסך אלאמא משמע מתוך הירושלמי שיש לחוש למשנה ראשונה לשמא יחזיר גרגותני לגת או למשנה אחרונה לשמא ממשך ממנו אבל ר"י פ"י שיש להקל ולומר שהירושלמי לא אסר אלא בגת בעוטה יפה ויש זה יין הרצה ויצא לימשוך ממנה צקל אבל הגיגיות שלנו אין צהם יין כל כך לפי שאינם דרוכות יפה ולא חיישינן להמשכה ורצינו יהודה פ"י דהירושלמי קאי אמשנה אחרונה וכגון שהמשיכו ממנו כבר ונעשה יין ולפיכך נאסר בהעלמת העין דיש לחוש שמא החזיר כלי הצור או גרגותני לגת וההיא דר' חנין נמי קאי אמתני' דקתני ירד לצור מה שצצור אסור והשאר מותר והשתא איכא למיחש צהא דכיון שירד היין מן הגת לצור יש לחוש שמא יחזיר כלי הצור וגרגותני לגת ולכן צריך שלא יעלים ישראל עיניו ועוד כתב רבינו יהודה חז"ל ומאד יש להחמיר צצדי המשכה והמחמיר ^(א) לתת סדין על הגיגית ולמלאות הגיגית ולחותמה מצא עליו צצכה ויש שהיו רוצין למלוא חן צעיני העובדי כוכבים והיו העובדי כוכבים דורכים עמהם צגיגיות קודם המשכה ושמע ר' יעקב והקפיד ור"ה לנדותם אם לא ימשעו וישצבו ולא יעשו עוד כך כי אולי אסרו לפי משנה אחרונה דריכה קודם המשכה אטו אחר המשכה אע"ג דלא גזרינן לקמן צציר לידיה אטו לא צציר לידיה וא"כ יש להחמיר שלא לדרוך עובד כוכבים יין ישראל כלל ועוד שמא ידרוך לאחר שיתחיל היין למשוך צגיגית עצמה לפי' רש"י וכ"נ דצרחו שעושין העובדי כוכבים צגיגית למשוך היין חשוב המשכה כמו גרגותני והקונה יין מגיתות העובדי כוכבים צריך לזהר שלא תהא צרחו צגיגית ודוקא צרחו קטנה אבל צרחו גדולה כעין פי חצית לא חשיב המשכה מאחר שהענבים נמשכים דרך שם עם היין: **אין בוצרין עם העובר כוכבים בגת**. פ"י וה"ה עם ישראל שעושה פירותיו בטומאה דאיכא תרתי דמסייע ידי עוברי עברה ועוד שגורם הטומאה ולכן לא אצטריך למיתני נמי הא אבל קשיא למה צריך למיתני אין דורכין עם ישראל וכו' פשיטא השתא אין צוצרין עם העובד כוכבים דליכא אלא גרם טומאה דרצנן דריכה עם ישראל דאיכא סייע טומאה דאורייתא לא כ"ש וי"ל דלפי מאי דפרישית דאיייר צסוך דריכה ניחא דאיצטריך לאשמועינן שאסור לסייע ידי עוברי עברה אע"ג שכבר התחיל בעצירה:

רבי ישמעאל פרק רביעי עבודה זרה

אבל **ל**א צוצרין. לפי שנותנין צגת טמאה וגורם טומאה הוא שנותנתן לגת לשם דריכה הוא ודריכתן תטמאם וקודם דריכה ודאי לא מקצבלי טומאה דסתמא לא הוכשרו והא דקיי"א^(א) הצוצר לגת הוכשר היינו היכא דהוכשר ודאי וקצצר אסור לגרום טומאה לחולין צצא"י: **וישראל העושה**. פירותיו צטומאה עובר עצירה הוא שהרי נצטווה על כך להקך אפילו דורכן נמי אסור שדריכתן בעצירה צגת טמאה ודריכתן הוא עיקר טומאתן כשנעשין משקה הן טמאין ע"י הגת ואסור לסייע ידי עוברי עצירה אלא פורשין מהן כדי שלא ירגיל צכך אבל עובד כוכבים לאו עובר עצירה הוא שלא נצטווה: **אבל מוליכין עמו חציות**. ריקניות לגת ומציאין עמו חציות מלאות מן הגת דאין כאן עצירה דמאחר שנטמאו צגת מותר לתת היין צחציות טמאות: **לא לשין ולא עורכין עמו**. שכל מעשה עריכה זו בעצירה: **לפלטר**. שאופה את הפת: **גב'** **שהסחיל לימשך**. שהגת עשויה צמדרון ומשעה שהוא נמשך מנז העליון לנז התחתון קרוי יין: **פקוקה**. שפקקו הצינור ע"פ הצור שלא ^(א) יכול לירד והיא היתה כולה מלאה ענבים ולא נמשך זה יין ולא זו ממקומו אלא צמקוס שנסחט שם עומד: ומקשין והא קתני עד שירד לצור. אבל לנמשך לא חיישינן: ה"נ **צגם פקוקה ומלאה**. ואשמעינן צגת

מלאה אין צה משיכה עד שיטול פקק שלפניה וירד היין והיא משיכתו מיד: **והשאר מותר**. והא הכא דהתחיל לירד והרי נמשך וקתני מה צצגת מותר: צד"ד ^(א) דצ"ד סימנין הן: **אין צוצרין עם העובד כוכבים כו'**. וה"ה לישראל העושה פירותיו בטומאה ומוסיף עליו ישראל שאף אין דורכין עמו. צצירה היא גרם טומאה שהצוצרו מוליכו לגת והגת טמאה: **ידי עוברי עצירה**. לעיל פרשתי: **אבל דורכין עם העובד כוכבים**. דכיון דכבר נטמאו ועובד כוכבים לאו עובר עצירה הוא שלא נצטווה שרי: **ולא חיישינן לרצ הונא**. למיסקריה משום משתכר צאיסורי הגאה משהתחיל לימשך דאינו יין עד שירד לצור: ואין

ואין מלאה אין צה משיכה עד שיטול פקק שלפניה וירד היין והיא משיכתו מיד: **והשאר מותר**. והא הכא דהתחיל לירד והרי נמשך וקתני מה צצגת מותר: צד"ד ^(א) דצ"ד סימנין הן: **אין צוצרין עם העובד כוכבים כו'**. וה"ה לישראל העושה פירותיו בטומאה ומוסיף עליו ישראל שאף אין דורכין עמו. צצירה היא גרם טומאה שהצוצרו מוליכו לגת והגת טמאה: **ידי עוברי עצירה**. לעיל פרשתי: **אבל דורכין עם העובד כוכבים**. דכיון דכבר נטמאו ועובד כוכבים לאו עובר עצירה הוא שלא נצטווה שרי: **ולא חיישינן לרצ הונא**. למיסקריה משום משתכר צאיסורי הגאה משהתחיל לימשך דאינו יין עד שירד לצור: ואין

ואין

מסורת הש"ס

- (א) [תוספתא רפ"ח ע"ש].
- (ב) [תוספתא שם ע"ש].
- (ג) [לעיל לטו.]. (ד) [רפ"ח].
- (ה) צ"ל גריגות.

הגהות הב"ח

- (א) גמרא שנטל צידו ונותן לתפוח: (ב) שם ומזור לומר דב"ב אין: (ג) רש"י ד"ה פקוקה וכו' שלא יוכל לירד: (ד) ד"ה צציד' דב"ב סימנין: (ה) תוס' ד"ה אבל וכו' ובפרק הזהב ג"צ והוא משנה שלמה פ"ה דדמאי: (ו) ד"ה א"ר הונא וכו' רבינו יהודה וכו' והמחמיר לטולאות הגיגית ולתת הגיגית על הגיגית ולחותמה מצא עליו צצכה:

מסורת הש"ס

(א) [צ"ל:התנן],(ב) מעשרות פ"א מ"א, (ג) [צ"ל :דמנ'],(ד) [צ"מ :בג:], (ה) [צ"ל :דמנן], (ו) [מעשרות פ"א מ"א], (ז) [במדבר ית], (ח) [צ"ל :במשנה],

—●●—

הגהות הב"ח

(א) גמ' ראע"פ שקפה: (ב) תוס' ד"ה ואין וכו' בסוף דריכה משום דאיכא: (ג) ד"ה שמותר וכו' כחלה דמו אלמא דקודם כ"ל ומיבת אמרינן ומתק: (ד) ד"ה ואע"פ וכו' אין הטבל מתחייב במעשר עד:

—●●—

מוסף רש"י

יין משיקפה. משיקפאו ההרנים על פי הבור כשתמחיל להיות תוסס ונוטלין הניגן ומשליכן (ב"ח צבב:), משיירד לבור. הוי גמרו למעשר (שם), משישלה בחביות. שנוטל חרנים הפים על פי החציות (ביצה ד').

וְאִין צוֹרֵרין עַם יִשְׂרָאֵל כּו'. משום דגורס טומאה הוא. ואף ע"ג דסבירא לן השתא מותר לגרוס טומאה לחולין כדקמני סיפא ה"מ דעובד כוכבים אכל דישראל טבולים הם לתרומה ואסור לגרוס טומאה לתרומה דכתיב(וְאִני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי

בשמי תרומות הכתוב מדבר וכו"ש

שאין דורכין שדריכתן מטמאתן ומסייע ידי עובדי עזריה: יין **משיקפה**.

הוי גמר מלאכה לענין מעשר ליאסר צו שתיית עראי. משיקפה לשון קף כמו קפא תהומא דמסכת סוכה (דף נג.) שזפין החרנים על היין כשהוא נח צבור: **ואע"פ שקפה**. מה שצבור קולט מן הגת העליונה ושותה שאותו שלא ירד לצור לא נגמר מלאכתו:

מן הצנור. מקום דרך מרוצ המקלח היין לצור: **ש"מ קיפוי דצור קאמר**.

מדקתני ואע"פ שקפה קולט מן הגת דאי בחציות מה ענינו אלל גת:

בדבי ר' אושעיא. במתני' דבי ר' אושעיא: **משישלה בחביות**. לשון השולה דגיס מן היס (חולין דף סג.). משישלה היין מן הצור להנמן בחציות וכן מפרש בצ"מ בהשוכר את הפועלים (דף נצ:). ולעיל קמני לרצנן משיירד לצור ולר"ע משיקפה: **אלא מתניסין דקתני עד שירד לצור**. הא ירד

לצור אע"פ שלא קיפה הוי יין: **נימא**. כי היכי דקתני לענין נסך ה"ג ס"ל לענין מעשר ופליג אדרצנן ואדרבי עקיבא: **תלתא טנאי היא**. תנא דידן סבר משיירד לצור ולרצנן משיקפה צבור ולר"ע משישלה: **שאני יין נסך כו'**. אכל במעשר אי כרצנן אי כר"ע:

ולרבא

בטומאה משנגמרה מלאכתן יעשו בטירה ותרומתן תליה בצאה ספק אמרו בדבר הספק לתרומה אלמא אפילו צפירות נמי אמרינן הכי אכן יש לתרץ דשאני התם שכבר נולד להם ספק טומאה וא"א עוד להיות טהור לגמרי אכל כאן יש לו לזהר שלא לטומאותה לכתחלה מיהו קשיא ממההוא דפרק הניזקין (גיטין דף סא. ושם ד"ה רישא) דקאמר רישא בטומאת חולין פירוש שומרת לסייע קודם שנתיל למים לפי שאין שם אלא טומאת חולין ואף על פי שיבא להפריש לבסוף חלה בטומאה ומ"ש מהאי דהכא ואור"ת דבגיטין ליכא אלא חשדא בעלמא שחשודה לעשות פירותיה בטומאה אכל כאן דודאי עושה פירותיו בטומאה אסור לסייע לו אפי' מתחלה וקשה לפי' זה דמתני' קתני לא לשין ולא עורכין משמע הא ברירה וטחינה שריא ובפ' הניזקין (שם דף סא.) תנן צוררת וטומנת גבי אשת עם הארץ ופר"ת התם דוקא דלין כאן אלא חשד בעלמא שחשודה לעשות בטומאה אכל אם עושה צודאי בטומאה לא שרינן והא הכא דעושה צודאי בטומאה ומשמע דברירה וטחינה שרי ואומר ר"ת דהכא מיירי צפירות שלא הוכשרו ולכן שרינא זה ברירה וטחינה אף בעושה צודאי בטומאה וההיא דגיטין מיירי צפירות שהוכשרו כבר ולכן ודאי אם עושה צודאי בטומאה אסור אף לצבור ולטמון מיהו צירושלמי תני עלה דמתני' לא צוררין אלא טומינן עמו ופר"ך מההיא דגיטין דקתני צוררת וטומנת ומשני כאן בלותם כאן בשאינו לותם פי' הכא מיירי שהוכשרו וההיא דגיטין אלא הוכשרו ואינו יורד לחלק כלל בין חשוד לעושה צודאי ולדברי ר"ת נוכל לומר לא לשין ולא טומנין כדברי הירושלמי ומיירי בין הלא בין התם בהוכשרו וטעמא דהכא משום דעושה צודאי בטומאה הוא ולכן לא צוררין ורבי יהודה מלא פי' אחד בפ' רבינו שלמה כתב ידו אכל לא צוירים עם ישראל כו' ואע"ג דסבירא לן השתא דמותר לגרוס טומאה לחולין כדקמני סיפא ה"מ דעובד כוכבים או ישראל חזר שלא יאכלם רק בימי טומאתו אכל בישראל רשע עובר עזירה הוא שסופו לשתמו טמא ודריכתה לכן עומדת הלכן אסור לסייעו ע"כ לשוני: **רבי עקיבא אומר משיקפה**. תימה כיון דר"ע מיקל הוא עד שיקפה מיצעי ליה כדאמרינן בפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף קפז: ושם ד"ה עד) גבי קישואין ודילועין מאי לאו משיפקסו בשדה לא משיפקסו בצית אי הכי עד שיפקסו מיצעי ליה וי"ל דשאני התם דאיכא למיטעי ולמימר פקס דשדה אכל הכא ליכא למיטעי מידי דודאי אין שום קיפוי קודם ירידתו לצור:

ואע"פ שקפה קולט מן הגת העז'יונה. פי' אכל מן התחמונה כלומר מן הצור אסור לשמות אף עראי שהרי הוקבע למעשר תימה

האי גת היכא קאי אי בשדה הוא כדרך כל גתות שלהם שהיו בשדה כדמוכת בפרק המוכר את הבית (ב"ב דף קכז.) דתנן מכר את השדה לא מכר את הגת וגבי בית לא תני ליה וא"כ דבגת שבשדה מיירי לישתרי אפילו מן התחמונה שהרי לא ראה פני הבית ואמרינן (ב"מ דף קכז:) אין הטבל מתחייב (י') עד שיראה פני הבית וכ"ת דמיירי הכא בגת העומד בצית והכנים שם הענבים א"כ איך יוקבע שוב למעשר כדאמר גבי תצואה שהכניסה בזמן שלה וי"ל דלעולם אימא לך דמיירי בגת שבשדה וה"ק קולט מן הגת ויכניסנו לבית וישתה שכל זמן שלא ירד לצור לא נגמרה מלאכתן ואין ראיות פני הבית מתחייב במעשר אלא בדבר שנגמרה מלאכתו אכל ודאי לא יקח מן הצור ויכניסנו לבית וישתה ואיבעית אימא לעולם מיירי בגת שבצית ולא דמי לתצואה שאין דרכה להכניסה לבית בזמן הלכן כי הכניסה בזמן תו לא מיקבע למעשר אכל יין שדרכו להכניסו בענבים ושם נעשה גרנו ודאי צעשיית גורן שלו נקבע וראהו מקישואין ודילועין דאמרינן פ' הפועלים (שם דף קפז: ושם ד"ה לא) דמשיפקסו בצית הוי גמר מלאכתן למעשר ואע"פ שהכניסה בפקס שלהם:

תרצנה נמי דהך קמיייתא. ומתני' דאע"פ שקפה דדייקין מינה ש"מ קיפוי דצור איתא כרצנן: **אימא תלתא טנאי** גינחוו. תימה אמאי לא קא משני מתניתין עד שירד לצור ויקפה כדמתרץ למתני' קמיייתא וי"ל דא"כ אדמפליג בסיפא בין ירד לשאר שבגת ליפלוג בירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי אלא לאו ש"מ דקסבר מתני' דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור וא"ת יי (ברייתא) דמעשר (פ"א מ"י) נמי דתני זה ואע"פ שקפה קולט מן הגת כו' אדמפליג בין מה שצבור למה שבגת ליפלוג וליתני במה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי וי"ל דאין ה"ג דהא תנא ליה רישא יין משיקפה אלמא אינו נעשה יין עד שיקפה אלא בסיפא רבותא נקט דסד"א כיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו ליגזור על מה שבגת ובצנור אטו דצור דבכל יצא לטעות אם נמיר לשמות מן הצנור שישתה ג"כ מן הצור הסמוך לו אכל במתני' דתני צרישא אינו נעשה יין נסך עד שירד לצור ולא הוכיר קיפוי כלל אם איתא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתייה ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבותא דע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור מ"מ השאר מותר ולא גוררין הא אטו הא דלין זו רבותא דבהא ודאי אין לטעות אם נמיר כשנעט העובד כוכבים במה שבגת להחיר גם מנעט צבור שהרי הגרגומני מפסיק ביניהם והכל יודעים שהגרגומני עושהו יין ואדרבה הוה ליה למנקט רבותא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

רבי ישמעאל פרק רביעי עבודה זרה

נו.

וְאִין בּוֹצְרִין עִם יִשְׂרָאֵל וכו"ש שאין דורכין. פי' ואפילו צסוף דריכה (ב) דאיכא סיוע לטומאה דאורייתא והא דלאיטרין למיתני כ"ש הכא טפי במצמנה ראשונה היינו משום דאי לא תנא הכא כ"ש ה"א טעמא דאין צוֹרֵרין אינו משום סיוע אלא משום גרס טומאה וקמ"ל השתא דטעמא משום סיוע כמו צסוף דריכה:

שמוותר לגרוס טומאה לחולין שבא"י. פרש"י ואפילו

הכי אין צוֹרֵרין עם ישראל דה"מ שמותר לגרוס טומאה בשל עובד כוכבים אכל בשל ישראל טבולים הם לתרומה ואסור לגרוס טומאה לתרומה דכתיב ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי בשמי תרומות הכתוב מדבר וקשיא מההיא דמייתי בפ"ק דנדה (דף ו: ושם ד"ה נולד) תנן התם נולד לה ספק טומאה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה משגלגלה תעשה בטירה כו' וקסבר חולין הטבולין לחלה כחלה דמו אלמא (ג) אמרינן דקודם גלגול שלא חלה עליה עדיין חיוב חלה אמרינן דתעשה בטומאה והכא נמי אינם ראויס לתרומה עד שיעשו יין ולמה לא יעשו בטומאה כיון שמותר לגרוס טומאה ויש שדוחין לומר דשאני התם

דכל זמן שהוא קמח אין כאן חיוב חלה כלל אכל תרומה ראויה משעה שהיא בענבים מידי דהוה אמעשר שהקדימו בשבילים אכן דבר תימה הוא להחשיבה טבול לתרומה קודם מירוח ועוד הקשה רבינו יהודה דצהדיא תניא בתוספתא דחלה (פ"א ע"ג) בחר הך דנוגד ספק טומאה כו' וכן פירות שנוגד להם ספק טומאה עד שלא נגמרה מלאכתן יעשו דכל זמן שהוא קמח אין כאן חיוב חלה כלל אכל תרומה ראויה משעה שהיא בענבים מידי דהוה אמעשר שהקדימו בשבילים אכן דבר תימה הוא להחשיבה טבול לתרומה קודם מירוח ועוד הקשה רבינו יהודה דצהדיא תניא בתוספתא דחלה (פ"א ע"ג) בחר הך דנוגד ספק טומאה כו' וכן פירות שנוגד להם ספק טומאה עד שלא נגמרה מלאכתן יעשו דכל זמן שהוא קמח אין כאן חיוב חלה כלל אכל תרומה אלמא אפילו צפירות נמי אמרינן הכי אכן יש לתרץ דשאני התם שכבר נולד להם ספק טומאה וא"א עוד להיות טהור לגמרי אכל כאן יש לו לזהר שלא לטומאותה לכתחלה מיהו קשיא ממההוא דפרק הניזקין (גיטין דף סא. ושם ד"ה רישא) דקאמר רישא בטומאת חולין פירוש שומרת לסייע קודם שנתיל למים לפי שאין שם אלא טומאת חולין ואף על פי שיבא להפריש לבסוף חלה בטומאה ומ"ש מהאי דהכא ואור"ת דבגיטין ליכא אלא חשדא בעלמא שחשודה לעשות פירותיה בטומאה אכל כאן דודאי עושה פירותיו בטומאה אסור לסייע לו אפי' מתחלה וקשה לפי' זה דמתני' קתני לא לשין ולא עורכין משמע הא ברירה וטחינה שריא ובפ' הניזקין (שם דף סא.) תנן צוררת וטומנת גבי אשת עם הארץ ופר"ת התם דוקא דלין כאן אלא חשד בעלמא שחשודה לעשות בטומאה אכל אם עושה צודאי בטומאה לא שרינן והא הכא דעושה צודאי בטומאה ומשמע דברירה וטחינה שרי ואומר ר"ת דהכא מיירי צפירות שלא הוכשרו ולכן שרינא זה ברירה וטחינה אף בעושה צודאי בטומאה וההיא דגיטין מיירי צפירות שהוכשרו כבר ולכן ודאי אם עושה צודאי בטומאה אסור אף לצבור ולטמון מיהו צירושלמי תני עלה דמתני' לא צוררין אלא טומינן עמו ופר"ך מההיא דגיטין דקתני צוררת וטומנת ומשני כאן בלותם כאן בשאינו לותם פי' הכא מיירי שהוכשרו וההיא דגיטין אלא הוכשרו ואינו יורד לחלק כלל בין חשוד לעושה צודאי ולדברי ר"ת נוכל לומר לא לשין ולא טומנין כדברי הירושלמי ומיירי בין הלא בין התם בהוכשרו וטעמא דהכא משום דעושה צודאי בטומאה הוא ולכן לא צוררין ורבי יהודה מלא פי' אחד בפ' רבינו שלמה כתב ידו אכל לא צוירים עם ישראל כו' ואע"ג דסבירא לן השתא דמותר לגרוס טומאה לחולין כדקמני סיפא ה"מ דעובד כוכבים או ישראל חזר שלא יאכלם רק בימי טומאתו אכל בישראל רשע עובר עזירה הוא שסופו לשתמו טמא ודריכתה לכן עומדת הלכן אסור לסייעו ע"כ לשוני: **רבי עקיבא אומר משיקפה**. תימה כיון דר"ע מיקל הוא עד שיקפה מיצעי ליה כדאמרינן בפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף קפז: ושם ד"ה עד) גבי קישואין ודילועין מאי לאו משיפקסו בשדה לא משיפקסו בצית אי הכי עד שיפקסו מיצעי ליה וי"ל דשאני התם דאיכא למיטעי ולמימר פקס דשדה אכל הכא ליכא למיטעי מידי דודאי אין שום קיפוי קודם ירידתו לצור:

ואע"פ שקפה קולט מן הגת העז'יונה. פי' אכל מן התחמונה כלומר מן הצור אסור לשמות אף עראי שהרי הוקבע למעשר תימה

האי גת היכא קאי אי בשדה הוא כדרך כל גתות שלהם שהיו בשדה כדמוכת בפרק המוכר את הבית (ב"ב דף קכז.) דתנן מכר את השדה לא מכר את הגת וגבי בית לא תני ליה וא"כ דבגת שבשדה מיירי לישתרי אפילו מן התחמונה שהרי לא ראה פני הבית ואמרינן (ב"מ דף קכז:) אין הטבל מתחייב (י') עד שיראה פני הבית וכ"ת דמיירי הכא בגת העומד בצית והכנים שם הענבים א"כ איך יוקבע שוב למעשר כדאמר גבי תצואה שהכניסה בזמן שלה וי"ל דלעולם אימא לך דמיירי בגת שבשדה וה"ק קולט מן הגת ויכניסנו לבית וישתה שכל זמן שלא ירד לצור לא נגמרה מלאכתן ואין ראיות פני הבית מתחייב במעשר אלא בדבר שנגמרה מלאכתו אכל ודאי לא יקח מן הצור ויכניסנו לבית וישתה ואיבעית אימא לעולם מיירי בגת שבצית ולא דמי לתצואה שאין דרכה להכניסה לבית בזמן הלכן כי הכניסה בזמן תו לא מיקבע למעשר אכל יין שדרכו להכניסו בענבים ושם נעשה גרנו ודאי צעשיית גורן שלו נקבע וראהו מקישואין ודילועין דאמרינן פ' הפועלים (שם דף קפז: ושם ד"ה לא) דמשיפקסו בצית הוי גמר מלאכתן למעשר ואע"פ שהכניסה בפקס שלהם: **תרצנה** נמי דהך קמיייתא. ומתני' דאע"פ שקפה דדייקין מינה ש"מ קיפוי דצור איתא כרצנן: **אימא תלתא טנאי** גינחוו. תימה אמאי לא קא משני מתניתין עד שירד לצור ויקפה כדמתרץ למתני' קמיייתא וי"ל דא"כ אדמפליג בסיפא בין ירד לשאר שבגת ליפלוג בירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי אלא לאו ש"מ דקסבר מתני' דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור וא"ת יי (ברייתא) דמעשר (פ"א מ"י) נמי דתני זה ואע"פ שקפה קולט מן הגת כו' אדמפליג בין מה שצבור למה שבגת ליפלוג וליתני במה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי וי"ל דאין ה"ג דהא תנא ליה רישא יין משיקפה אלמא אינו נעשה יין עד שיקפה אלא בסיפא רבותא נקט דסד"א כיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו ליגזור על מה שבגת ובצנור אטו דצור דבכל יצא לטעות אם נמיר לשמות מן הצנור שישתה ג"כ מן הצור הסמוך לו אכל במתני' דתני צרישא אינו נעשה יין נסך עד שירד לצור ולא הוכיר קיפוי כלל אם איתא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתייה ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבותא דע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור מ"מ השאר מותר ולא גוררין הא אטו הא דלין זו רבותא דבהא ודאי אין לטעות אם נמיר כשנעט העובד כוכבים במה שבגת להחיר גם מנעט צבור שהרי הגרגומני מפסיק ביניהם והכל יודעים שהגרגומני עושהו יין ואדרבה הוה ליה למנקט רבותא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

רבא

עין משפט ונר מצוה

בב א מ"י פ"ב מהל'
תרומות הלכה י:

בב ב מ"י פט"ז מהל'
טומאת חולכלן הלכה

ט ונ"פ
מהלכות כזריס
הל' יג:

בב ג ד מ"י פ"ג מהל'
מעשר הלכה יד
טוש"ע י"ד ס' שלא סעיף
פו:

—●●—

רבינו חננאל

 ואין בוצרין עם ישראל שעושה פירותיו בטומאה. וכל שכן שאין דורכין. אבל בוצרין עם העובד כוכבים בגת שמותר לגרוס טומאה לחולין שבארץ ישראל: **פ"סקא** אין עושין יין נסך עד שירד לבור. ירד לבור מה שכבור אסור והשאר מותר. איני והתניא משיקפה נעשה יין נסך. ופרקינן מתניתין רבנן היא ברייתא ר' עקיבא דתניא יין משיירד לבור רבי עקיבא אומר משיקפה. פי' קיפוי הסרת הקצף מעל היין. כדכתוב כקצף על פני המים (באן חסור שויה אחת מן הכתוב) ואבעיא להו קיפוי דבור קיפוי דחבית. הוא או קיפוי דחבית. ופשיט תא שמע דתנן במעשרות פרק ראשון היין משיקפה פי' אסור ליטול ממנו עד שיתעשר שכבר נגמרה מלאכתו למעשר. ואע"פ שיקפה קולט מן הגת העליונה וכן הצינור ושותה. ש"מ קיפוי דבור ש"מ. ומדנית רב זבדי רבי עקיבא אומר משישלה. מתרין נמי לברייתא דתני ר' עקיבא אומר משיקפה תני לה הכי ר' עקיבא אומר משיקפה וישלה בחביות כי הוכי דלא תקשי דרבי עקיבא אר' עקיבא ומתניתין דקתני יין נסך עד שירד לבור משום חומרא דיין נסך תני

מסורת הש"ס

(א) [לָקַמַן ס: א, 5] (תוספתא פ"ג ה"ד, 4) ע"י תוס' לקמן ע"י ד"ה עד שתשתקק, (ד) [כש"ש מח"ן, 8] ר"מ מוחק זה,

הגהות הב"ח

(א) גמ' נגע ברישא דלוליצא בחמרא: (ב) רש"י ד"ה ימכר כיון כנ"ל וזאת ד' ממחוק: (ג) ד"ה כר"ש הד"ח עט ד"ה אף בשמיה וכו' ממיר פי' אף בשמיה: (ד) תוס' ד"ה אימור וכו' למחוק אימור דמדקאמר לשון אימור משמע: (ה) ד"ה ה"ג ברוב וכו' דהכי אסר הכא בנגע ברישא: (ו) ד"ה מיעוק וכו' בן יומא מהיבא שנפל לצור:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה גדולים, ואומר ר"י דשמי' כו. י"ב וכן הוא בתוספתא (עמ"ש רבינו ב"ר"ד סי' קכ"ד ס"ק י"א):

לעזי רש"י

פ"יל"א [פ"י"ל]. מוט.

רבי ישמעאל פרק רביעי עבודה זרה

תוספתא פ"ג ה"ד, 4

אי משכחנא תנא דאסר כר' נסן. יין זהנאה צמגעו של עובד כוכבים אע"פ שלא נסכו לעזודת כוכבים דניסוך לא הוי^(א) (אסור זהנאה)

אלא על ידי שכשוך: **מדדו**. עובד כוכבים ליין של ישראל צין ציד שהכנים ידו חורעו לתוכו לשער כמה יין יש צו כמו שעושין צקנה שקורין פיי"ל^(ב): **ימכר**. ^(ג) דכיון דלא נתכוין לנסך: **כר"ש**. דשרי מגע של עובד כוכבים שלא נתכוין לנסך ^(ד): **אף צספיה**. כדקתני מתניתין^(ה) נפל לצור ועלה כו' ר' שמעון מתיר אף בשמיה: **סיעוק בן יומא**. אלמא לא צעינן כוונה: **שמלו ולא טבלו**. דקיימא לן ציצמות ^(דף מו.) לעולם אינו גר עד שימול ויטבול: **וכן צני השפחות**. אע"פ שגולדו צצית ישראל ולא גדלו צין העובדי כוכבים צעו מילה וטצילה. וכשלא טבלה אמו מתחלה קמיירי דאי טבלה אמו אינהו למה להו טצילה: צשוק

מי אמרי גופא **אמר רב תינוק בן יומא** עושה יין נסך איתיביה רב שימי בר חייא לרב ^(א)הלוקח עבדים מן העובדי כוכבים שמלו ולא טבלו וכן בני השפחות שמלו ולא טבלו רוקן ומדרסן בשוק טמא ואמרי לה טהור יינן יגדולים עושים יין נסך קטנים אין עושים יין נסך ואלו הן גדולים ואלו הן קטנים גדולים יודעין בטיב עבודת כוכבים ומשמשיה קטנים אינם יודעין בטיב עבודת כוכבים ומשמשיה קתני מזהת גדולים אין קטנים לא תרגומה יאבני שפחות הא וכן קאמר ארוקן ומדרסן הניחא למאן דאמר טמא אלא למ"ד טהור מאי איכא למימר הא קמ"ל עבדים דומיא דבני שפחות מה בני שפחות מלו ולא טבלו הוא דעושין יין נסך מלו וטבלו לא יאף עבדים כן לאפוקי מדרב נחמן אמר שמואל דאמר רב נחמן אמר שמואל הלוקח עבדים מן העובדי כוכבים אע"פ שמלו וטבלו עושין יין נסך עד שתשקע עבודת כוכבים מפיהם קמ"ל ודלא גופא אר"ג אמר שמואל הלוקח עבדים מן העובדי כוכבים אע"פ שמלו וטבלו עושין יין נסך ^(א)עד שתשקע עבודת כוכבים מפיהם וכמה א"ר יהושע בן לוי עד שנים עישר חדש איתיביה רבה לר"ג הלוקח עבדים מן העובדי כוכבים שמלו ולא טבלו וכן בני השפחות שמלו ולא טבלו רוקן ומדרסן בשוק

נמי צסמיה וכיון דלא אשכחן דאסר מדידה צרגל צהנאה הוא הדין צסמיה: **ה"ג** ברוב הספרים בהרי דקא נחית נגע ברישא דדל"ציבא בחמרא ש"א בכוונה. ולפי גירסא זו חשצינן מגע עובד כוכבים על ידי דצר אחר כמו מגע עובד כוכבים צגופו ולפי דה"ל הכא שלא צכוונה שריא ^(ב) (אף) צהנאה וצכני ניחא דמדמו ליה רצ כהנא ורב אסי למיעוק צן יומא וכן לקמן ^(דף נא:) דפריך והא קנגע צנטלא פירוש שאב היין מן הציגית צנטלא ונגע ע"י הנטלא והוא לו מגע עובד כוכבים ע"י דצר אחר שלא צכוונה דאסור צסמיה כמו נגע צרישא דלוליצא וכן לקמן נמי ^(דף ס:) גבי כל שבצ טמא פירוש כגון אס נגע עובד כוכבים ציין צין צידו צין צקנה עושה יין נסך דדומיא דהכי צוז מוטמא אלמא חשיב מגע עובד כוכבים ע"י דצר אחר כמו מגע עובד כוכבים צגופו כל שבצ טהור צעובד כוכבים אינו עושה יין נסך פירוש כמו זריקה ופריך עלה מההיא דנטל צצית וזרקה צחממו לצור דהכשירוהו צחממו אין שלא צחממו לא אף על פי שעל ידי זריקה היא ומסיק דקאזיל מיניה ומיניה ופירש רש"י שהיא מתגלגל עד סמוך לצור ולא הוי זריקה ממש הלכך שלא צחממו לא דהוי מגע על ידי ד"א וקשיא לפי זה חדא דדצר תימיה הוא לומר דחשצינן מגעו ע"י ד"א דלא הוי אלא שלא צכוונה כמו מגעו צגופו שלא צכוונה ליאסר צסמיה וכל ההלכות מוכיחות לקמן דשרי אף צסמיה מדמתרן לקמן גבי פירכא דנטלא צעובדא דר' יוחנן ור' יוסי לא צריכא דמוריק ארוקי פירוש והוא ליה כמו שלא צכוונה ולא גזור אף לשמיה ועוד קשיא דהכי הוא ס"ד דרב כהנא ורב אסי לאסרו אף צהנאה הא מתני' היא מדדו צקנה דאפילו לרבנן ימכר ואע"ג דהוי התם נגע ע"י דצר אחר צכוונה מיהו הא לא קשיא דשמא הוי סצירי דרב צית ליה כר' נתן דאמר מדדו ציד אסור צהנאה וחשצי נמי מדידה דקנה או נגיעה דקנה כמו מדידה או נגיעה דידו ואע"ג דצמדדידה איכא כוונת מגע וצנגיעה צרישא דלוליצא ליכא כוונת מגע מ"מ הוי סצורים דאין לחלק לר' נתן צין שלא כוון לנגוע וצין צלא כוונת ניסוך דלא ודא אסר ר' נתן צהנאה ורב השיצ להס אימר דאמרי אנה צסמיה צהנאה מי אמרי פירוש ואפי' ר' נתן נמי יהא מודה צזה כיון דליכא כוונת מגע מיהו קשיא דרב אדרב דהיכי אסר הכא ^(ה) צרישא דלוליצא צחמרא צסמיה הא איהו פסיק לקמן הלכה כר"ש ור"ש שרי אפי' כי איכא כוונת מגע כיון דהוי על ידי דצר אחר וכל שכן הכא דליכא כוונת מגע דנשתרי ועוד קשיא מההיא דלקמן דקאמר דקאזיל מיניה ומיניה פירוש שהיה נוגע צצצית עד שנפל לצור ולפיכך הכשירוהו צחממו משום דהוי מגע עובד כוכבים שלא צכוונה ע"י דצר אחר אע"ג דנגע ציה עד נפילתו לצור ואין לדחות דלקמן אינו אוחזו צידו אלא עד סמוך לצור ומכאן ואילך זרקה דאין זה לשון מיניה ומיניה ועוד דאס אינו אוחזה צצירתו לצור היכי דייק שלא צחממו לא פי' אלא יאסר צסמיה והא צכי האי גוונא צוז אינו טמא לכך נראה לר"ת גירסת רצינו חננאל והלכות גדולות וכן נמצא צתשובת הגאונים דלא גרס צרישא דלוליצא אלא נגע צחמרא ולהכי אסר ליה רב צסמיה דהוא ליה מגע עובד כוכבים צגופו שלא צכוונה ולקמן לא גרס והא קא נגע צנטלא אלא והא קא נגע ציה אי נמי נוכל לפרש והא קא נגע ציין צצנטלא שהוא מלא על כל גדותיו אבל אס היה נוגע ציין על ידי נטלא מזה אינו חושש דשרי אפילו צסמיה והא דתנן מדדו צקנה ימכר שאני התם שמתכוין ליגע ורב כהנא ורב אסי שהיו סצורים דרב אסר מגע עובד כוכבים שלא צכוונה צהנאה סצירי דרב סצר כר' נתן דאסר מדידה ציד וס"ד דהוא הדין אפילו אינו מתכוין ליגע וכן פסק רצינו תס הלכה למעשה דמגע עובד כוכבים על ידי ד"א שלא צכוונת מגע מותר צסמיה: **ת"י****נרן** בן יומא עושה יין נסך. פירוש ואסור צסמיה וא"ת כיון דרב פוסק לקמן כר"ש מאי שנה תינוק צן יומא ^(ו) מנפל לצור ועלה דשרי ל"ש וי"ל דסצר דצמגע תינוק ושכשכו איכא למיגזר אטו גדול אבל נפל לצור מוכחא מלתא דאנים לא שייך למגזר מדי: **גדול"ים** אין קטנים **א**. וא"ת דלישני דאין עושין יין נסך ליאסר צהנאה כמו גדולים אבל צסמיה מיהא אסרי וי"ל דמדלא מפרש ליה צהדיא ש"מ דאפי' צסמיה לא אסרי ועי"ל דלישנא דאין עושין משמע צסמיה כי מילתיה דרב דקאמר עושה יין נסך והקשה הר"ר אלחנן דלישני ליה מלו שאני דהא לגבי טומאה קאמר טהור משום דמילה מועלת

[א] ואומר ר"י דשאני טומאה דחשו חכמים להפסד טהרות אבל לענין כל שאר דצריהם קי"ל דאינו גר עד שימול ויטבול:

והא

נו.

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג:

סח א מ"י פ"יא מהל' מ"א הלכה ה טוש"ע י"ד סי' קכד סעיף מד וכנירסת התוספות צסס ר"ת ובה"ג וע"ש: סב ב ג מ"י שס סמג טוש"ע שס סעיף ד: י"ד שס סעיף (ו) [א]: ע ד מ"י שס הלכה ו טוש"ע שס סעיף ד: עא ה מ"י שס טוש"ע שס: ו ז [מ"י] שס הלכה ה טוש"ע שס סעיף ג: